

Sygn. akt II Ca 184/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Alicja Chrzan

SO Jerzy Dydo

Protokolant: Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2014 r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa B. B. i W. B.

przeciwko (...) Spółce z o.o. w W.

o zapłatę 16.008 zł i nakazanie

na skutek apelacji powodów

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 10 stycznia 2014r., sygn. akt VIII C 1495/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. III w ten sposób, że znosi wzajemnie koszty procesu oraz w pkt. IV poprzez obniżenie należnej od powodów kwoty z tytułu zwrotu wydatków z 1.758,19 zł do 1.335,37 zł, zaś podwyższenie kwoty należnej z tego tytułu od strony pozwanej z 244,86 zł do 667,68 zł;

II. oddala dalej idącą apelację;

III. zasądza od powodów na rzecz strony pozwanej 1.200 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 184/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Wałbrzychu, po ponownym rozpoznaniu sprawy w zakresie powództwa o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości, zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powodów B. B. i W. B. kwotę 1060,37 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu, a dalej idące powództwo oddalił.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Na działce gruntu nr (...), położonej przy ul. (...) na obrzeżach miasta W., objętej KW nr (...), posadowiono linię energetyczną niskiego napięcia (...) niezbędną do funkcjonowania studni głębinowej przy ul. (...), przy czym właścicielem studni i inwestorem tej linii napowietrznej w 1984 r. był Zakład (...) wchodzący w skład Wojewódzkiego

Przedsiębiorstwa (...) w W.. W dniu 27 listopada 1995 r. powodowie nabyli własność działki gruntu nr (...) przy ul. (...) w W., a w dniu 12 stycznia 2009 r. uzyskali decyzję nr (...) o warunkach zabudowy zagrody składającej się z budynku mieszkalnego, gospodarczego i garażu na tej działce, a następnie decyzję nr (...) zatwierdzającą projekt zagospodarowania terenu dla budynku mieszkalnego, gospodarczego i garażu. Działka gruntu nr (...) znajdowała się w okresie od 11 czerwca 2000 r. do 23 marca 2009 r. na obszarze o przeznaczeniu rolniczym, a następnie została zakwalifikowana jako teren pod zabudowę mieszkaniową. (...) S.A. w W. zostało zawiązane aktem założycielskim z dnia 7 grudnia 2001 r. przez (...) Związek (...) w W.. (...) S.A. w W. zostało wpisane do Krajowego Rejestru Sądowego Rejestru Przedsiębiorców w dniu 18 marca 2002 r. (...) S.A. w W. rozpoczęło działalność gospodarczą w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków w dniu 1 maja 2002 r. Przez działkę gruntu nr (...) przebiega napowietrzna linia niskiego napięcia doprowadzająca energię elektryczną do studni głębinowej znajdującej się na tej samej działce, a stanowiącej własność (...) S.A. w W..

Pas eksploatacji dla tego rodzaju linii wynosi (...) m. Linia niskiego napięcia na wskazanej działce pozostaje zawieszona na (...) słupach (...), w tym

jednym (...)i ma długość - licząc od studni głębinowej do słupa nr (...) oznaczonego jako punkt przesyłu energii - (...)metrów. Energia elektryczna była doprowadzana do tej linii przez (...) S.A. we W., następnie przez (...) S.A. Oddział w W. na podstawie umowy o dostarczanie energii, zawartej w dniu 1 lipca 2002 r. przez (...) S.A. w W. z Zakładem (...) S.A. w W.. Z umowy o dostarczanie energii wynika, że miejscem dostarczania energii jest słup nr(...) posadowiony na gruncie. Naprawą i konserwacją linii energetycznej niskiego napięcia zajmują się pracownicy pozwanego. Powodowie wielokrotnie zwracali się do pozwanego o ustanowienie służebności przesyłu i wynagrodzenie za korzystania z ich działki gruntu. Postanowieniem z dnia 23 maja 2011 r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu oddalił wniosek powodów o ustanowienie służebności dotyczącej napowietrznej linii niskiego napięcia z uwagi na niewykazanie przez wnioskodawców, aby pozwany był właścicielem linii przesyłowej. Powołany w sprawie biegły sądowy przy określeniu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powodów wziął pod uwagę wartość rynkową jednostki porównawczej nieruchomości obciążonej urządzeniem przesyłowym w latach oznaczonych w pozwie, relację czynszów dzierżaw do wartości nieruchomości we wskazanych latach, współczynnik współkorzystania z powierzchni strefy przez przedsiębiorstwo przesyłowe, a wcześniej powierzchnię części strefy wyłączanej z działalności rolniczej i analizując rynek lokalny (ceny transakcji) ustalił współczynnik rynkowy relacji stawki czynszu najmu do wartości rynkowej gruntów na poziomie „(...)”, jak również ustalił współczynnik „(...)” uwzględniający współkorzystanie z pasa gruntu przez właściciela nieruchomości i przedsiębiorstwo przesyłowe na poziomie „(...)” dla gruntów pod napowietrzną linią energetyczną i na poziomie „(...)” dla powierzchni gruntów zajętych słupami. Powierzchnia zajętości gruntu przez linię napowietrzną wyniosła (...) m(2), w tym zajętość gruntu przez słupy wyniosła (...)m(2). Na podstawie wskazanych jednostek wartość czynszu dzierżawnego wynosi: za 6 miesięcy 2000 r. - 2,96 zł, za cały 2001 r. - 5,11 zł, za 2002 r. - 4,79 zł, za 2003 r. - 5,53 zł, za 2004 r. - 13,94 zł, za 2005 r. - 22,34 zł, za 2006 r. - 23,41 zł, za 2007 r. - 20,75 zł, za 2008 - 18,09 zł, za 2009 r. - 660,11 zł, za 6 miesięcy 2010 r. - 292,98 zł. Biegły sądowy wyliczył wartość podatku od nieruchomości rolnej za badany

Sygn. akt II Ca 184/14

okres na łączną kwotę 1, 07 zł, a ponadto wyliczył wskaźnik wzrostu cen towarów konsumpcyjnych i usług dla potrzeb zwaloryzowania wynagrodzenia z części

nieruchomości, który doprowadził do wzrostu wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z części przedmiotowej nieruchomości na dzień 1 maja 2013 roku do kwoty 1 225,35 zł.

W wyniku takich ustaleń Sąd Rejonowy uznał powództwo za częściowo uzasadnione i zasądził od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1060,37 zł z ustawowymi odsetkami. Sąd wskazał, że z uwagi na podstawę faktyczną powództwo należało rozpatrywać w oparciu o przepis art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 kc. Powodowie wykazali fakt własności nieruchomości składającej się z działki gruntu nr (...), położonej przy ul. (...) w W., jak również, że przez tę nieruchomość przechodzi napowietrzna linia energetyczna niskiego napięcia, za pośrednictwem której od lat

zasilane jest w energię elektryczną urządzenie przy studni głębinowej, która stanowi własność pozwanego. Dokumenty zgromadzone w toku procesu nie pozwalały jednoznacznie ustalić kto jest właścicielem linii energetycznej, dlatego rozpoznając ponownie żądanie powodów oparł się Sąd na przyjętym przez Sąd Okręgowy wywodzie prowadzącym ostatecznie do wniosku, że przedmiotową linię energetyczną niskiego napięcia wprowadzono aportem do majątku (...) S.A. w W. wraz z prawem własności do studni głębinowej i że sposób władania tą linią przez pozwaną Spółkę (zawarcie umowy o przesył tą linią energii, prowadzenie napraw i konserwacji) należy ocenić jako posiadanie samoistne, a pozwany korzysta z linii przesyłowej przechodzącej przez nieruchomość powodów jak posiadacz samoistny w złej wierze. Wobec powyższego uznał Sąd, że w takim zakresie pozwany jest zobowiązany w oparciu o treść przepisu art. 225 k.c. w zw. z art. 224 § 2 k.c. wynagrodzić powodom korzystanie z ich nieruchomości. W okresie od 1 maja 2002 r. do dnia wniesienia przez pozwu, pozwany faktycznie korzystał z rzeczy nieruchomości powodów bez tytułu prawnego. Bezspornym pozostawało w sprawie, że linia przesyłowa od słupa nr 9 biegnie ponad powierzchnią gruntu i znajduje oparcie na słupach energetycznych, co oznacza, że przebieg samej linii nie wyłącza powodów w całości możliwości korzystania z gruntu pod tą linią. Biegły sądowy dysponując mapami geodezyjnymi wyliczył długość linii energetycznej będącej w posiadaniu pozwanego w obrębie działki gruntu powodów na (...)m oraz w sposób logiczny uzasadnił przyjęcie pozostałych wartości niezbędnych do wyliczenia wynagrodzenia i to tylko wynagrodzenia za

bezumowne współkorzystanie pozwanego z nieruchomości powodów. Opierając się na opinii biegłego sądowego przyjął Sąd, że obiektywne kryteria ingerencji danego rodzaju służebności w treść prawa własności uprawniają do przyjęcia powierzchni zajętości w wymiarze (...) m(2). Wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości za okres objęty żądaniem pozwu biegły sądowy wyliczył na kwotę 1 071 zł i zdaniem sądu jest ono obliczone prawidłowo, bo proporcjonalnie do okresu posiadania rzeczy i stopnia ingerencji posiadacza w treść prawa własności z uwzględnieniem społeczno - gospodarczego przeznaczenia gruntu i dotychczasowego przeznaczenia gruntu. Sąd wyliczył wynagrodzenie według wzoru przyjętego przez biegłego sądowego i przyznał je za 2002 rok – za okres od dnia 1 maja do 31 grudnia w wysokości 3,22 zł, które obliczył o w następujący sposób: $0,45 \text{ zł/m}^2 \times 0,08 (420-10) \times 0,3 + 10 \times 245/365$, a za następne lata przyznał wynagrodzenie zgodnie z wyliczeniem biegłego sądowego: za 2003 rok wynagrodzenie w wysokości 5,53 zł, za 2004 rok wynagrodzenie w wysokości 13,94 zł, za 2005 rok wynagrodzenie w wysokości 22,34 zł, za 2006 rok wynagrodzenie w wysokości 23,41 zł, za 2007 rok wynagrodzenie w wysokości 20,75 zł, za 2008 rok wynagrodzenie w wysokości 18,09 zł, za 2009 rok wynagrodzenie w wysokości 660,11 zł, za 2010 rok wynagrodzenie w wysokości 292,98 zł. Sąd przyznał łącznie wynagrodzenie w wysokości 1 060,37 zł nie doliczając, jak uczynił to biegły sądowy, kosztów partycypowania w podatku rolnym od nieruchomości ani nie dokonał waloryzacji, ponieważ powodowie nie podnosili kwestii istotnych dla tego rodzaju rozstrzygnięcia, w szczególności okoliczności przekonujących o istotnej zmianie siły nabywczej pieniądza. Sąd przyznał wynagrodzenie od dnia 1 maja 2002 r., bo z tą datą pozwany rozpoczął działalność i rozpoczął eksploatację infrastruktury wodociągowo-kanalizacyjnej. Dlatego zasadzone wynagrodzenie dotyczy okresu od 1 maja 2002 r. do 11 czerwca 2010 r. Dlatego też oddalił Sąd żądanie wynagrodzenia ponad kwotę 1060,37 zł. Nadto oddalono żądanie o zapłatę za rok 2000 w wysokości 2,96 zł, za rok 2001 w wysokości 5,11 zł i za okres do marca 2002 r. pomimo ograniczenia przez powodów żądania, ponieważ brak było zgody na cofnięcie pozwu ze strony pozwanego, jak również za okres do maja 2002 r. z uwagi na ustalenie, że pozwany nie eksploatował linii przechodzącej przez nieruchomość powodów. Orzeczenie o kosztach oparł Sąd na przepisie art. 98 kpc. Rozliczając koszty Sąd uwzględnił fakt, że pozwany przegrał proces w niewielkim wymiarze ((...)), stąd należy mu się 93,5 % wynagrodzenia za ustanowionego w sprawie pełnomocnika, przy zastosowaniu stawki minimalnej z § 6. pkt 5 rozporządzenia

Sygn. akt II Ca 184/14

Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych/.../ Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm., za pierwsze i drugie postępowanie przez sądem pierwszej instancji oraz częściowo wynagrodzenie za postępowanie przez sądem drugiej instancji (w części, w której wyrok uprawomocnił się). Mając na uwadze powyższe uwzględnił ponadto wygraną powodów przez Sądem Okręgowym w Świdnicy i zasądził ostatecznie od powodów na rzecz pozwanego kwotę 2 976 zł wg następującego rozliczenia: $2\ 400 \text{ zł} + 2\ 400 \text{ zł} = 4\ 800 \text{ zł} \times 93,5 \% = 4\ 488 \text{ zł} - (4\ 800 \text{ zł} \times 6,5 \% \text{ czyli } 312 \text{ zł}) = 4\ 176 \text{ zł} - 1\ 200 \text{ zł} = 2\ 976 \text{ zł}$. Nadto rozliczył Sąd - w stosunku do przegranej - opłaty sądowe

i wydatki poniesione w sprawie, związane z wynagrodzeniem biegłego sądowego, uwzględniając zaliczkę uiszczoną przez powodów, z tym że kosztami opinii uzupełniającej obciążył wyłącznie powodów, ponieważ powodowie wywołali koszty związane z jej sporządzeniem.

W apelacji, domagając się uchylecia zaskarżonego wyroku w pkt. II, III i IV i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania bądź zmiany pkt. II wyroku i zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów roszczenia objętego pozwem w całości, zmiany pkt. III zaskarżonego wyroku poprzez nieobciążanie powodów obowiązkiem zwrotu kosztów pozwanej, zmiany pkt IV poprzez nieobciążanie powodów obowiązkiem poniesienia kosztów wynagrodzenia biegłego i obciążenie pozwanego obowiązkiem poniesienia kosztów wynagrodzenia biegłego w całości i zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów kosztów postępowania apelacyjnego, powodowie zarzucili zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

- 1) prawa procesowego t.j. art. 233§ 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 kpc poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadą swobodnej oceny dowodów poprzez nieuzasadnione pominięcie ustaleń dokonanych przez rzeczoznawcę majątkowego M. A. – osobę dysponującą wiadomościami biegłego sądowego i wpisanego na listę biegłych sądowych – w opinii sporządzonej na wniosek powodów, co miało wpływ na rozstrzygnięcie i zasądzenie roszczenia powoda jedynie w części;
- 2) prawa procesowego t.j. art. 233§ 1 kpc w związku z art. 278 § 1 kpc i art. 286 kpc poprzez niepowołanie biegłego, który ostatecznie ustaliłby wartość wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości wobec sprzeczności w opinii i operacie szacunkowym sporządzających w niniejszej sprawie przez powołanego przez Sąd biegłego sądowego J.

Ś. oraz M. A. wpisanego na listę biegłych sądowych przy Sądzie Okręgowym w Świdnicy;

- 3) prawa procesowego, t.j. art. 233 § 1 kpc w związku z art. 278 § 1 kpc poprzez dokonanie przez Sąd I instancji oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadą swobodnej oceny dowodów poprzez nieuzasadnione wybiórcze odwołanie się do opinii biegłego J. Ś. sporządzającego opinię w sprawie;
- 4) naruszenie prawa procesowego, t.j. art. 98 kpc w zw. z art. 100 zd.1 kpc poprzez przyznanie stronie pozwanej kosztów procesu w pkt III wyroku w wysokości wyższej aniżeli wynika to z proporcji wygranej przez stronę pozwaną procesu;
- 5) naruszenie prawa procesowego, t.j. art. 98 kpc w zw. z art. 100 zd. 1 kpc poprzez obciążenie strony powodowej kosztami procesu w pkt. IV wyroku w wysokości wyższej aniżeli wynika to z proporcji wygranej przez stronę pozwaną procesu;
- 6) naruszenie prawa procesowego, t.j. art. 102 kpc poprzez jego niezastosowanie w sprawie, mimo że w niniejszej sprawie zachodzą szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążaniem kosztami procesu strony powodowej;

naruszenie prawa procesowego, t.j. art. 103 kpc poprzez jego niezastosowanie w sprawie i nieobciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w pełnej wysokości, mimo że powstałe koszty zostały wywołane oczywiście niewłaściwym postępowaniem pozwanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona w części obejmującej rozstrzygnięcie o kosztach procesu (pkt III) oraz orzeczenie o kosztach sądowych (pkt IV).

W pierwszej kolejności należy jednak zauważyć, że w pozwie złożonym w rozpoznawanej sprawie powodowie domagali się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 16.008 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości oraz nakazania stronie pozwanej usunięcia posadowionej na nieruchomości powodów sieci energetycznej i wyrokiem z dnia 3 maja 2012 r., sygn.. akt VIII C 756/10 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu powództwo

oddalił zasądzając od powodów na rzecz strony pozwanej koszty procesu w kwocie 2417 zł. Powodowie zaskarżyli ten wyrok jedynie w części oddalającej ich żądanie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez stronę pozwaną z ich nieruchomości oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zaś wyrokiem

Sygn. akt II Ca 184/14

z dnia 27 września 2012 r. Sąd Okręgowy w Świdnicy uchylił wyrok Sądu Rejonowego w zaskarżonej części i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania, co oznacza, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten winien był rozliczyć również koszty związane z prawomocnym oddaleniem żądania powodów usunięcia posadowionej na ich nieruchomości sieci energetycznej, które nie zostało zaskarżone apelacją oraz koszty instancji odwoławczej. Rozliczając zatem koszty w orzeczeniu kończącym sprawę w pierwszej instancji (art. 108 § 1 kpc) winien był Sąd rozliczyć je stosownie do ostatecznego wyniku sprawy, nie zaś – jak uczynił to Sąd Rejonowy – odrębnie za instancję odwoławczą i za postępowania pierwszoinstancyjne (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 maja 2011 r., III CZP 23/11). Przy czym powołana przez Sąd Rejonowy zasada odpowiedzialności za wynik sporu, objęta art. 98 § 1 kpc ma zastosowanie wówczas gdy jedna ze stron przegrała sprawę. Tymczasem żądania powodów zostały uwzględnione częściowo i z dokonanego przez Sąd Rejonowy rozliczenia wynika, że w istocie zastosował on zasadę stosunkowego rozliczenia kosztów przewidzianą w art. 100 kpc. Jakkolwiek zaś w orzecznictwie przyjmuje się, że na zasądzenie wysokości kosztów nie ma wpływu to, czy powodowie merytorycznie mieli rację, lecz to w jakiej wysokości określili swoje żądanie, to jednak zdaniem Sądu Okręgowego, okoliczności podnoszone przez skarżących w apelacji, dotyczące trudności z ustaleniem statusu urządzeń przesyłowych usytuowanych na ich nieruchomości i w konsekwencji wygranie przez nich powództwa o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie przez stronę pozwaną z ich nieruchomości co do samej zasady, pozwalały na przyjęcie, że względy słuszności przemawiają za wzajemnym zniesieniem kosztów procesu. Należało przy tym mieć na uwadze, że strona pozwana wygrała spór co do żądania usunięcia sieci energetycznej oraz w przeważającej części co do wysokości wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy, a więc w ok. (...). Poniosła jednak niższe koszty (łącznie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 6017 zł), podczas gdy koszty poniesione przez powodów wyniosły 9708 zł, gdyż oprócz wynagrodzenia adwokata w kwocie 6017 zł na ich koszty składały się nadto opłaty sądowe od pozwu (881 zł) i od apelacji (810 zł) oraz zaliczka na opinię biegłego w wysokości 2000 zł.

W związku z powyższym uzasadnionym było też obciążenie stron w takim stosunku – t.j. w (...) powodów i w (...)strony pozwanej zwrotem wydatków poniesionych w sprawie tymczasowo przez Skarb Państwa (art. 83 ust.2 i art. 113 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). W sytuacji gdy

wydatki te wyniosły 2003,05 zł, to powodowie winni zwrócić Skarbowi Państwa 1335,37 zł, a strona pozwana – 667,68 zł.

Z tych też względów, na podstawie art. 386 § 1 kpc Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt. III i IV i orzekł, jak w sentencji (pkt I).

Apelację w pozostałej części uznał jednak za nieuzasadnioną.

Sąd Okręgowy podzielił bowiem ustalenia Sądu Rejonowego, które są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, jak i wnioski tego Sądu, wyprowadzone z zebranych dowodów bez naruszenia zasad z art. 233 § 1 kpc.

Wbrew zarzutom apelacji, w uzasadnieniu skarżonego wyroku Sąd Rejonowy wyczerpująco wyjaśnił dlaczego przy wyliczeniu należnego powodom wynagrodzenia oparł się na pisemnej opinii biegłego sądowego J. Ś. oraz z jakich przyczyn nie mógł przyjąć za powodami, że wyłączona powierzchnia gruntu powodów z tytułu korzystania przez pozwanego z linii przesyłowej wynosi

580 m², a wartość wynagrodzenia za korzystanie z nieruchomości – 16.008,00 zł.

W tym miejscu, w odpowiedzi na zarzut autora apelacji, że całkowicie pominął Sąd przy wyrokowaniu operat szacunkowy sporządzony przez osobę wpisaną na listę biegłych sądowych – M. A., posiadającą wszelkie uprawnienia do sporządzania tego rodzaju opinii, należy zauważyć, że stosownie do treści art. 278 kpc, opinią biegłego w postępowaniu jest wyłącznie opinia sporządzona przez osobę wyznaczoną przez sąd i nie może być traktowana, jako dowód, opinia wykonana na zlecenie strony, nawet gdy wykonała ją osoba będąca biegłym wpisanym na listę biegłych sądowych. Niekwestionowanym i całkowicie ugruntowanym w doktrynie i orzecznictwie jest pogląd, że ekspertyza prywatna opracowana na polecenie strony (przed lub w trakcie postępowania), może być traktowana jedynie jako wyjaśnienie stanowiące poparcie, z uwzględnieniem wiadomości specjalnych, stanowiska stron (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 29 września 1956 r., III CR 121/56, OSNCK 1958, nr 1, poz. 16, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2002 r., ICKN 92/00 oraz Komentarz do art. 278 Kodeksu postępowania cywilnego. Tomasz Demandecki LEX/el., 2013 wraz z powołanymi w jego treści dalszymi orzeczeniami).

Tak więc, odnosząc się do stanowiska powodów, wyjaśnił Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, że przekonuje opinia biegłego sądowego J. Ś. w zakresie przyjęcia powierzchni zajętości w wymiarze 420 m², jeśli długość linii energetycznej będącej w posiadaniu pozwanego (168 m) biegły ten wyliczył w

Sygn. akt II Ca 184/14

sposób precyzyjny, dysponując przy tym mapami geodezyjnymi, natomiast za pas bezumownego korzystania z nieruchomości przy urządzeniach przesyłowych uważa się wyłącznie pas potrzebny do konserwacji tych urządzeń. Za prawidłowe słusznie też uznał Sąd Rejonowy wyliczenie przez biegłego sądowego wynagrodzenia proporcjonalnie do okresu posiadania rzeczy i ingerencji posiadacza w treść prawa własności z uwzględnieniem społeczno – gospodarczego przeznaczenia gruntu i dotychczasowego przeznaczenia tego gruntu.

Słusznie też uznał Sąd Rejonowy, że gdy powodowie nie podnosili okoliczności dotyczących istotnej zmiany siły nabywczej pieniądza w okresie, za który domagają się od pozwanego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z ich nieruchomości, a przy tym brak jest nawet podstaw do przyjęcia, aby zachodziły warunki do sądowej waloryzacji ich świadczenia, to nie można było przyjąć propozycji biegłego co do przeprowadzenia takiej waloryzacji.

Ponieważ powodowie w apelacji nie przedstawiają żadnych argumentów przemawiających za tym, że do wysokości wyliczonego przez biegłego sądowego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości należy dodatkowo doliczyć podatek poniesiony przez nich od tej części nieruchomości rolnej, którą wyliczył biegły – w ciągu 10 lat, a co daje kwotę 1,07 zł, nie domagali się oni zwrotu tego podatku w pozwie (nie zawiera takiego podatku wyliczenie dokonane w oparciu o operat szacunkowy sporządzony przez rzeczoznawcę majątkowego M. A.), zaś podstawę do wyliczenia wynagrodzenia stanowiły stawki czynszu dzierżawnego, to ma rację Sąd Rejonowy, że brak jest uzasadnienia do objęcia wynagrodzeniem również podatku, jeśli obowiązek podatkowy w zakresie podatku rolnego – co do zasady – ciąży na właścicielu.

W końcu należy stwierdzić, że nie ma potrzeby powoływania innego biegłego w sprawie tylko z tej przyczyny, że opinia powołanego przez sąd biegłego jest dla strony (w jej odczuciu) niekorzystna, nawet gdy swoje stanowisko w pozwie oparła na operacie szacunkowym, wykonanym przez osobę wpisaną na listę biegłych sądowych, jeśli powołany przez Sąd Rejonowy biegły wskazał w swej opinii na różnice i wadliwość tego operatu (str. 18 opinii biegłego, k.330 akt), a argumentacja biegłego jest przekonująca.

Z powyższych względów dalej idącą apelację uznał Sąd Okręgowy za nieuzasadnioną i ją oddalił z mocy art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 100 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc, przy przyjęciu, że strona pozwana uległa tylko co do

nieznacznej części swego żądania i w związku z tym na powodach ciąży obowiązek zwrotu wszystkich jej kosztów. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w wysokości 1200 zł (§ 6 pkt 5 oraz § 12 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).